

Arrest

nr. 84 201 van 4 juli 2012
in de zaak RvV x/ II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 januari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 2 maart 2012 houdende vaststelling van het rolrecht met referentnummer REGUL x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. VRIJENS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 24 februari 2008 bij de Belgische ambassade te Teheran in Iran een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), teneinde familie in België te bezoeken. Dit visum wordt haar op 17 maart 2008 geweigerd.

Op 9 juni 2010 komen verzoekers België binnen en dienen zij samen met hun minderjarige dochter een asielaanvraag in.

Op 30 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 28 november 2011 nr. 70 865 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Het bevel in hoofde van verzoekster vermeldt tevens de minderjarige dochter.

Op 19 december 2011 dienen verzoekers samen met hun minderjarige dochter een tweede asielaanvraag in.

Op 24 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde S. A.

geboren te (...), op (in) 20.08.1978

van nationaliteit: Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011

Overwegende dat betrokkene op 09.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 30.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene een attest van een Iranese oogarts voorlegt. Overwegende dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat dit medisch attest bovendien geen sluitend bewijs is van de omstandigheden waarin betrokkene zijn oogprobleem opliep. Overwegende dat betrokkene een DVD-box, een USB-stick, DVD's en enkele boeken voorlegt met foto's en opnames van wandaden van het Iranese regime. Overwegende dat deze foto's en opnames geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij deze USB-stick doorspeelde aan andere oppositieleiden. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene materiaal voorlegt waarvan hij in Iran kogelvrije vesten zou hebben vervaardigd. Overwegende dat betrokkene niet aantoont waarom hij dit materiaal niet reeds kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene zijn ontevredenheid uit over de tolk bij zijn verhoor op het CGVS gedurende zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag, Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 24 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekster de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). De beslissing vermeldt tevens de minderjarige dochter. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R. E. R.

geboren te (...), op (in) 31.05.1978

en van nationaliteit te zijn: Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011

Overwegende dat betrokkene op 09.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 30.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot S. A. (...) in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorlegde. Overwegende dat er voor deze laatste een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ (13quater) van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via haar vader vernomen heeft dat men nog steeds op zoek is naar haar. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet niet in de mogelijkheid van het indienen van bijkomende stukken in het raam van een annulatieprocedure. Derhalve worden de door verzoekers ter zitting ingediende stukken om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Manifeste beoordelingsfout.

1.

Verzoeker wil benadrukken dat tijdens zijn arrestatie in Iran een bepaalde spray in zijn ogen gespoten werd (waardoor verzoeker nu nog steeds last heeft aan zijn oog).

Verzoeker is nu in het bezit van een attest van het K.-hospitaal in (...) waarin oogspecialist G. A. R. bevestigt dat verzoeker op 28 mei 2008 zich in het ziekenhuis heeft aangemeld met een oogprobleem (fungus keratitis) waarvoor verzoeker werd behandeld.

Verzoeker heeft dit medisch attest ter staving van zijn tweede asielaanvraag neergelegd.

Daarnaast legde verzoeker een usb-stick, waarop foto's en filmopnames te zien zijn van betogingen tegen het Iraanse regime, neer.

Tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft verzoeker verklaard dat hij zelf kogelvrije vesten kan maken. Verzoeker legde nu ter staving van zijn nieuwe asielaanvraag materiaal neer waarmee hij die vesten kan vervaardigen.

Tenslotte legde verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag enkele boeken en dvd's neer welke handelen over de wandaden van het Iraanse regime.

2.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanneer deze stelt dat verzoekers bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure.

3.

Dat dient vastgesteld te worden dat voormelde bewijsstukken pas in het bezit van verzoekers zijn na het afsluiten van de verzoekers eerste asielprocedure in België.

Dat verzoekers dit ook uitdrukkelijk in hun resp. verhoren hebben verklaard.

Dat derhalve dient opgemerkt te worden dat verzoekers geenszins de door hen tijdens hun tweede asielaanvraag neergelegde stukken konden naar voor brengen tijdens hun vorige procedure.

Dat verzoekers wel degelijk nieuwe elementen en documenten tijdens hun tweede asielprocedure hebben aangebracht, waardoor de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn.

4.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen een manifeste beoordelingsfout maakte en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer hij stelt dat het door verzoekers neergelegde medisch attest een gesolliciteerd karakter heeft.

Dat evenwel oogspecialist G. A. R. in zijn medisch attest uitdrukkelijk zijn medische vaststellingen bij verzoeker heeft attesteerd en derhalve geenszins zomaar kan gesteld worden dat er sprake is van "een gesolliciteerd karakter".

Dat door verweerder werd nagelaten enig onderzoek in te stellen en minstens contact op te nemen met deze oogspecialist in Iran teneinde de authenticiteit van het medisch attest op een objectieve manier na te gaan.

Dit is in casu niet gebeurd.

5.

Dat tenslotte dient vastgesteld te worden dat uit de motivering van verweerder nergens blijkt dat de door verzoekers neergelegde overtuigingsstukken (foto's en filmopnames, boeken en dvd's en materiaal ter vervaardiging van kogelvrije vesten) door verweerder aan een grondig onderzoek werden onderworpen.

Dat door verweerder werd nagelaten enig onderzoek in te stellen en minstens contact op te nemen met de oppositiegroepering in Iran, waartoe verzoeker behoort, teneinde verzoekers vrees voor vervolging wegens zijn politieke oppositieactiviteiten te toetsten aan de Vluchtelingenconventie en aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat verweerder immers gehouden was grondig te motiveren waarom de door verzoekers overlegde stukken, die dateren van na verzoekers eerste asielaanvraag en waaruit blijkt dat verzoekers leven in gevaar is, niet konden weerhouden worden als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran.

Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, niet afdoende gemotiveerd zijn en derhalve in strijd zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald met verzoekers rechten van verdediging, met het zorgvuldigheidsbeginsel en met de motiveringsplicht schendt, wanneer deze stellen dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht om de tweede asielaanvraag te motiveren."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij leert een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat het determinerend motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verwijzend naar de motieven van de eerste bestreden beslissing, merkt de verwerende partij op dat de eerste bestreden beslissing bij toepassing van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op correcte wijze werd gemotiveerd en dat op alle door verzoekers aangehaalde verklaringen en bijgebrachte elementen werd ingegaan.

De verwerende partij stelt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet terecht heeft beslist verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Refererend aan artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, betoogt de verwerende partij dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker bij de huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties, die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat vervolgens gelden dat uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat het door verzoeker ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag neergelegde medisch attest een gesolliciteerd karakter heeft. Volgens de verwerende partij werd de datum van opmaak niet aangebracht op het getuigschrift en leent het medisch attest er zich niet toe vast te stellen dat het een officieel, niet gesolliciteerd getuigschrift betreft.

De verwerende partij wijst er voorts op dat verzoekers geenszins van de gemachtigde van de staatssecretaris kunnen verwachten om in huidige fase van de asielprocedure - waar dient te worden onderzocht of de in het raam van een meervoudige asielaanvraag aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet - verder onderzoek te voeren of contact op te nemen met de oppositiegroepering in Iran. Volgens de verwerende partij komt het aan verzoekers zelf toe de nodige documenten, zijnde de nieuwe gegevens, bij te brengen.

In de mate waarin verzoekers de mening zijn toegedaan dat nergens uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker naar aanleiding van de tweede asielaanvraag voorgelegde documenten, met name de boeken, foto's en filmopnames, aan een grondig onderzoek werden onderworpen, merkt de verwerende partij op dat hiermee alleszins rekening werd gehouden bij het opstellen van de eerste bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij stelt de beslissing dat deze elementen geen betrekking hebben op verzoekers' persoonlijke situatie. Verzoekers tonen met hun kritiek het tegendeel niet aan.

Verwijzend naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betoogt de verwerende partij dat verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk maken dat er verschillende redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers een reëel gevaar lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van voormeld artikel. Volgens de verwerende partij laten verzoekers na de blote beweringen te bevestigen door bewijzen. Dientengevolge tonen verzoekers niet aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt.

In zoverre verzoekers ten slotte de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de verwerende partij erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldig gedrag kan worden verweten nu verzoekers niet aannemelijk maken dat de eerste bestreden beslissing is gebaseerd op een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij besluit dat het enig middel ongegrond is.

3.3.1 In de mate waarin verzoekers vooreerst de schending aanvoeren van het beginsel van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat dit beginsel in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken doch niet op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekers kunnen zich dan ook niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

3.3.2 Voor zover verzoekers vervolgens de schending opwerpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voormelde bepalingen de voorwaarden omschrijven waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de *in casu* eerste bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de

staatssecretaris, kunnen verzoekers niet met goed gevolg verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verzoekers kunnen de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

In zoverre verzoekers met hun uiteenzetting de Raad lijken te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, laat de Raad volledigheidshalve gelden dat hij in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

3.3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de bestreden beslissingen een motivering in feite, namelijk dat verzoekers bij de huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties, die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.4 De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel betogen verzoekers dat de documenten die verzoeker in het raam van de huidige asielpcedure heeft aangebracht, met name een op onbekende datum door de Iraanse oogspecialist G. A. R. opgemaakt medisch attest, een usb-stick met foto's en opnames van betogingen tegen het Iraans regime, boeken en dvd's over de wandaden van het Iraans regime en materiaal waarmee verzoeker in Iran kogelvrije vesten zou hebben vervaardigd, slechts na het afsluiten van de vorige asielaanvraag in hun bezit zijn gekomen. Volgens verzoekers konden zij voormelde stukken in de eerste asielpcedure geenszins naar voor brengen. Verzoekers stellen dat zij zich in het kader van onderhavige asielpcedure daarom terecht op deze documenten kunnen beroepen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag op 19 december 2011 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een op onbekende datum door de Iraanse oogspecialist G. A. R. opgemaakt medisch attest waarin wordt bevestigd dat verzoeker zich op 28 mei 2008 met een oogprobleem bij het K.-ziekenhuis in S. heeft gemeld en waarvoor verzoeker zeventig dagen is behandeld;
- een usb-stick met foto's en opnames van betogingen tegen het Iraans regime;
- boeken en dvd's over de wandaden van het Iraans regime;
- materiaal waarmee verzoeker in Iran kogelvrije vesten zou hebben vervaardigd.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker de aangebrachte stukken nader toegelicht en tevens het volgende verklaard:

“De datum op het attest is de datum van mijn aanmelding in ziekenhuis, nl. 28/05/2008. De datum van opmaakt van het attest staat niet vermeld, volgens mij dateert het document van ongeveer twee maanden geleden. Een kennis van mij uit S. heeft het attest opgehaald bij mijn vader, die het in het ziekenhuis had opgehaald, en heeft het meegebracht naar België. Ik ontving het van hem ongeveer één maand geleden (exacte datum herinner ik me niet).”

En:

“Dezelfde kennis die het ziekenhuisattest heeft meegebracht heeft ook deze usb-stick meegebracht. Ik had die usb-stick verborgen in mijn vorige auto in Iran. Die auto had ik aan mijn neefje verkocht. Nadat ik aan mijn kennis had verteld waar de usb-stick verborgen was heeft hij die voor mij opgehaald en meegebracht naar België.”

En:

“Ook wil ik nog enkele boeken en dvd's voorleggen waarover ik tijdens mijn eerste asielaanvraag ook al had gesproken. Ik had toen vermeld dat ik contact onderhield met satelliet-tv-zenders (van de oppositie) bij wie ik die boeken en dvd's wilde bestellen maar er niet in geslaagd was. Omdat het CGVS mij er in haar beslissing op wees dat ik niets dergelijks had voorgelegd tijdens mijn verhoor wil ik dit nu doen. Ik heb deze boeken en dvd's nu kunnen bemachtigen vanuit België.”

En:

“De problemen die ik reeds aanhaalde tijdens mijn eerste asielaanvraag gelden nog steeds, mijn leven is er nog steeds in gevaar, ik verkeer dan ook in de onmogelijkheid om terug te keren naar Iran. Overal in Iran waar naar ons wordt gezocht vertellen ze tegen de mensen dat ik tot de Mudjahedin e Khaiq behoor (extreem linkse oppositie).”

Verzoekster legde geen stukken neer en verklaarde tijdens het interview van 19 december 2011:

“Mijn echtgenoot heeft zonet tijdens zijn verhoor al onze nieuwe documenten aangebracht. Van mijn vader verneem ik af en toe nog dat er bij mijn ouders nog vaak mensen (wie exact weet ik niet) langskomen die op zoek zijn naar mij en mijn echtgenoot omwille van de problemen van mijn echtgenoot. Ik heb eigenlijk nooit iets misdaan maar het is omwille van de problemen van mijn man dat ze dus ook op zoek zijn naar mij.

Onze problemen die wij reeds aanhaalden tijdens onze eerste aanvraag gelden dus nog steeds, wij worden nog steeds gezocht in Iran, wij kunnen dan ook onmogelijk terugkeren naar Iran.

Ik wil ook vermelden dat het voor ons uiterst moeilijk is om aan te tonen met documenten dat wij wel degelijk problemen hebben. Indien je bv. iets gestolen zou hebben dan zal het Iraanse regime je hiervan een document afleveren maar als je zoals mijn man ervan beschuldigd wordt de veiligheid van het land in gedrang te brengen dan zal het Iraanse regime je daar nooit een document van afleveren dat moet u toch ook begrijpen.

Ik ben een architecte, ik had dus een goede job in Iran en ook mijn man had een goede job, als wij geen problemen hadden dan zouden wij nooit Iran verlaten hebben en zo ook onze familie achtergelaten hebben.”

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Overwegende dat betrokkene op 09.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigeren vluchtelingenstatus en weigeren subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 30.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene een attest van een Iranese oogarts voorlegt. Overwegende dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat dit medisch attest bovendien geen sluitend bewijs is van de omstandigheden waarin betrokkene zijn oogprobleem opliep. Overwegende dat betrokkene een DVD-box, een USB-stick, DVD's en enkele boeken voorlegt met foto's en opnames van wandaden van het Iranese regime. Overwegende dat deze foto's en opnames geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij deze USB-stick doorspeelde aan andere oppositieleiden. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene materiaal voorlegt waarvan hij in Iran kogelvrije vesten zou hebben vervaardigd. Overwegende dat betrokkene niet aantoont waarom hij dit materiaal niet reeds kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene zijn ontevredenheid uit over de tolk bij zijn verhoor op het CGVS gedurende zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag, Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens

aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

In de tweede bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

“Overwegende dat betrokkene op 09.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 30.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot S. A. (...) in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorlegde. Overwegende dat er voor deze laatste een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ (13quater) van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via haar vader vernomen heeft dat men nog steeds op zoek is naar haar. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

In de mate waarin verzoekers van oordeel zijn dat zij zich ter gelegenheid van de huidige asielprocedure kunnen beroepen op de documenten die verzoeker in het raam van de tweede asielaanvraag heeft voorgelegd nu deze stukken slechts na het afsluiten van de vorige asielprocedure in hun bezit zijn gekomen, benadrukt de Raad dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden aangebracht betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De Raad stelt *in casu* vast dat de neergelegde stukken weliswaar ‘nieuw’ kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de bevoegde asielinstanties, maar in geen enkel opzicht kunnen worden beschouwd als documenten inzake feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoekers maken immers op geen enkele wijze aannemelijk dat zij de in het kader van de tweede asielaanvraag aangebrachte stukken niet reeds konden voorleggen tijdens de vorige asielprocedure. De omstandigheid dat verzoekers de stukken pas na afloop van de eerste asielaanvraag van hun familie en vrienden hebben ontvangen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers de documenten reeds vroeger hadden kunnen opragen en tijdens de vorige asielprocedure naar voor hadden kunnen brengen en is op zich onvoldoende om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat het niet gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156; RvS 28 november 2005, nr. 151.804). De Raad merkt bovendien op dat de door verzoeker in het raam van de huidige asielprocedure voorgelegde documenten louter betrekking hebben op feiten en verklaringen, die verzoekers tijdens de behandeling van de eerste asielaanvragen uiteen hebben gezet en die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als niet geloofwaardig werden bevonden. De Raad heeft dit in zijn arrest nr. 70 865 bevestigd. De gemachtigde kon dan ook in alle redelijkheid oordelen dat de aangebrachte stukken geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers kritiek uiten op de in de eerste bestreden beslissing vervatte overweging dat het door verzoeker naar aanleiding van de tweede asielaanvraag voorgelegde medisch attest “*een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont*”, dient te worden vastgesteld dat dit niet kennelijk onredelijk is. Bovendien wordt hieraan in de eerste bestreden beslissing toegevoegd dat dit medisch attest geen sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin verzoeker zijn oogprobleem opliep, wat

verzoekers niet ontkennen in het verzoekschrift. Er wordt in de bestreden beslissing niet getwijfeld aan de authenticiteit van dit medisch attest, zodat deze niet diende te worden nagegaan op de wijze die verzoekers aangeven. Er wordt tevens verwezen naar punt 3.3.5.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat zij nieuwe gegevens hebben aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de door verzoeker in het raam van de huidige asielpcedure voorgelegde documenten aan een grondig onderzoek te onderwerpen en minstens contact had moeten opnemen met de Iraanse oogspecialist G. A. R. of met de oppositiegroepering in Iran, herhaalt de Raad dat de bevoegdheid van de gemachtigde zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De Raad benadrukt dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De gemachtigde vermocht de door verzoeker neergelegde stukken dan ook niet aan een doorgedreven onderzoek onderwerpen, noch diende de gemachtigde van de staatssecretaris contact op te nemen met de Iraanse oogspecialist G. A. R. of met de oppositiegroepering in Iran.

Verzoekers tonen verder niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET